
Klinisk psykologi

BOKOVERSIKT

Redaktørene har lang erfaring med undervisning av psykologistudenter og ønsker med denne boken å formidle «en bred og samtidig inngående forståelse av forskjellige sider ved behandlerens første møte med klienten». Målgruppen er fagfolk innenfor psykiatri og sosialfag. Det heter også i forordet at boken er «primært skrevet for å være til hjelp ved en vurdering av og tilrettelegging for en samtalebehandling».

Men dette omfattende verket med i alt 26 kapitler går langt utover dette målet. Her er artikler om kommunikasjon, epistemologi, empati, psykoanalyse, dynamisk korttidsterapi, atferdsterapi, kognitiv terapi, eksistensialisme og familierapi. Man prøver dessuten å dekke både barn, unge og eldre. Her er kapitler om selvmord, traumatiserte flyktninger, schizofreni og tvangsinnleggelse – det siste med psykologer som forfattere, selv om disse ikke har anledning til å tvangsinnlegge pasienter. Det kan virke som om redaktørene har følt at de må ta med de fleste skrivekyndige som har en viss forskningsmessig tilknytning til psykologisk behandling. Noen få psykiatere er også kommet med i selskapet.

Redaktørene innleder med en oversikt over sentrale funn fra psykoterapiforskningen, et i og for seg godt kapittel, men som innledning? Det jeg iallfall ville ha ventet, var en innledning der det kliniske intervjuet ble satt inn i en historisk sammenheng. Slik det nå fremstilles, kan man få inntrykk av at det kliniske intervjuet er utviklet av kliniske psykologer. Men møtet mellom pasient og lege har som kjent vært et sentralt tema i all god legeskunst til alle tider.

Kloke medisinere som William Osler og senere psykoanalytisk orienterte psykiatere har skrevet forstandig og originalt om lege-pasient-forholdet lenge før den kliniske psykologi ble en profesjon.

De fleste av kapitlene er interessante, velskrevne og gir nyttig kunnskap, men som antydning dreier det seg i begrenset grad om det kliniske intervjuet.

Et av de beste er *Dybdeintervjuet: dialogen bak dialogen* som Siri Gullestad & Bjørn Killingmo er ansvarlige for. På en klar og pedagogisk god måte evner de å belyse teori og praksis som illustreres av gode, kliniske eksempler.

Boken kan være nyttig som oppslagsverk for medisinske og psykologiske biblioteker. Men jeg er redd få leger vil ha særlig glede av den hvis de er interessert i det kliniske intervju. For psykiatere kan det være interessant å få et innblikk i bredden av den

fremadstormende, selvbevisste nye profesjonen. De fleste kapitlene er solide og behandler sine temaer mer grundig enn lærebøker kan gjøre.

EinarKringlen

Psykiatrisk institutt Vinderen

Universitetet i Oslo

Publisert: 30. november 2002. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 21. juli 2026.